

‘Hè toe, meneer Hoogland, gaat u ’is met mij mee, dat zou ik zoo heerlijk vinden’. En zij sloeg haar rechterarm onder zijn linker door, drukte dien stijf tegen zich aan. ‘Kom, gun me dat genoeg, chère maîtresse! Wat een triomf, niet waar? ’k Heb nog zelden zoo iets beleefd’. ‘Sacré veinard!’ plaag-lachte Blécour hem achterna.

Met ongelijke passen – terwijl Janne nog doorbabbelde – strompelde Huib naar voren, stond voor het voetlicht éér hij het wist, verbijsterd, verdoofd, als onder ’t applaus begraven. Een zee van glanzige gezichten zag hij voor zich, die schreeuwden, lachten, juichten; handen werden klappend naar hem toe gestrekt. Vlak vooraan een enorme kerel, kaalglimmende, rood-bultige kop, die brulde uit wijd-open mond met maar enkele tandenbrokken: ‘Bra’o! Bra’o!’

En Hoogland boog, boog nogmaals, haastig, overdreven druk en diep. Janne had hem losgelaten. Hij stond alleen. Met fellen schrik doorflitste een ontzettende eenzaamheid zijn bijna verdoofd bewustzijn.

Alweer achteruitgewankeld, zou hij tegen een koeliezedeur zijn opgelopen, had niet Gerbrandts hem juist bijtijds opgevangen, hem verder meegenomen, vriendschappelijk steunend.

Toen verflauwde het applaus, stierf het eindelijk weg.

Afgelopen.

Er volgde een algemeene bedaring.

Terug in die vormlooze ruimte, nauwelijks verlicht, tusschen tooneel en kleedkamertjes, vond Huib zich omringd door feliciteerende menschen. Daar waren, met vele acteurs en actrices, ook al vrienden en kennissen uit de zaal, zij die den weg wisten in den schouwburg. Collega’s litteratoren, andere artiesten, hun vrouwen en meisjes. Allen wilden ze Huib de hand drukken, hem en Gerbrandts, die lachend afweerde, op zijn luidruchtige wijs den bescheidene spelend: ‘Wat? Ja ja! O, er is goed gewerkt, dat moet gezegd worden. De regie? . . . Nou ja, wat doe je al niet, hè, voor zó’n auteur!’ En telkens weer greep hij Huib bij een arm, klopte hem op schouder of rug, hartelijk, bemoedigend. Zoodat deze toch eindelijk óók begreep zich waardeerend en dankbaar te moeten toonen. Hij begon een weinig tot zich zelf te komen. ’t Was waar, Gerbrandts, Veltkamp, al de anderen, ze konden het dan toch niet helpen, dat dit, zijn tweede tooneelstuk, na maanden wachters opgevoerd, hem al gedurende de repetities, maar vooral bij deze vertooning – dit groot succes! – zoo ellendig was tegengevallen, ja dat hij er zich over schaamde, schaamde. Zijn vorige, ofschoon dat toen letterlijk niets had gedaan, het leek hem veel beter nu, dieper, zuiverder vooral. . . . Intusschen, hij stak Gerbrandts een hand toe. ‘Hartelijk dank, hoor! Jemie hebt hard gewerkt. . . allemaal! ’t Is maar, zie je, dat het stuk op zich zelf. . . .’

‘Jawel, jawel, kerel, laat maar, ik weet er alles van. We gaan je fuiven,